

מבוא

ברוכות הבאות ל"עיניים על עזה" ההתכנסות היומית שלנו שהיא חיבור של מחאה ולמידה. הג'נוסייד בעזה מתחיל לעבור נורמליזציה באותה מהירות שהוא מגיע כל פעם לשפל חדש. אנחנו עומדות משתהות, כעוסות, או בלי יכולת להבין מה קורה, ואיך זה אפשרי. לא כל שכן איך אפשר להתנגד אליו. אבל אנחנו חייבות להתנגד. למרות, שכמו שכבר שמענו כאן לא פעם, גם היכולת הזאת להתנגד היא לא מחולקת באופן שוויוני, ובוודאי שהיא קשה יותר, ממגוון סיבות, עבור הפלסטינים והפלסטיניות בישראל, הכלואות בתוך לחצים צולבים של דיכוי, השתקה, סולידריות, תחושת אחריות, ואימה. כבוד גדול לנו היום לארח כאן את נדירה אבו דבאי סעדי, רכזת תעסוקת נשים בארגון נשים נגד אלימות הפועל מנצרת. היא תדבר איתנו על "חוראת" – حرات, ההתארגנות פמיניסטית למחאה קבועה נגד הג'נוסייד. שלום נדרה, ותודה רבה שהצטרפת אלינו היום. נדרה תדבר שמונה דקות, לאחר מכן נוכל לשאול שאלות בצ'אט ואני אקריא אותן לנדרה. תודה רבה, נדרה.

הרצאה

תודה לכן, שלום. אני אספר סיפור, את הסיפור של "חוראת", איך זה התחיל ואיפה אנחנו עומדות כיום. אז עם כישלון הפסקת האש במרץ 2025 וחידוש המתקפה על עזה, היינו בעיצומו של קמפיין שלנו שנקרא "חוראת" – حرات. מטרת הקמפיין הייתה לאתגר את מדיניות הדיכוי וההשתקה, ובכלל זה גם המדיניות שנכפתה עלינו מאז השביעי באוקטובר, כמיעוט פלסטיני, אבל גם כל המיעוטים הרעיוניים והאידיאולוגיים הקוראים להפסקת המלחמה, להגעה לעסקה. חשבנו, מה יכול להיות התפקיד שלנו המתנגד לרצח העם שמתרחש בעזה, גם נגד הנורמליזציה (כפי שאמרת קודם) של המצב הקיים, [וגם נגד] התפיסה שהמלחמה וההרג בעזה זה מצב קבוע, תמונות סטטיות שיש להתייחס אליהן כאלו הן טבע. מתוך כך עלה רעיון של עמידה שבועית של حرات ("חוראת"), מחאה נגד המלחמה וגם קריאה לאנשים שיתחילו להתעודד לפעולה-פעולת התנגדות.

כביכול, משמר המחאה הוא צורה של מחאה שקטה, סמלית, כאשר המשתתפות עומדות במקום ציבורי. במקרה שלנו, אנחנו עומדות בכיכר המעיין בעיר נצרת, למשך זמן של שעה. אנחנו מחזיקות בשלטים, לובשות בגדים מסוימים. בהתחלה לבשנו שחור, אחר כך בקיץ התחלנו ללבוש לבן, כי היה יותר מדי חם לעמוד באחת בצהריים עד שתיים בחום הנורא שהיה ביולי. בלי נאומים, בלי תהלוכה, בדומה למה שהחברות הפמיניסטיות שלנו ב"נשים בשחור" עשו כאשר עמדו מאז האינתיפאדה הראשונה מדי יום שישי בצמתים ובכיכרות, עם שלטים נגד הכיבוש. כך גם אנחנו הפכנו את המשמרת השבועית שלנו של حرات לא רק לפעולה מחאתית נגד המלחמה, אלא גם לסמל של עמדה אזרחית מתמשכת. השבוע הזה הוא השבוע ה-24 שלנו, שאנחנו עומדות באותו מקום באותו זמן.

בתחילת המחאה שלנו היינו מעטות. היה שם פחד. פחדנו ממה שעלול לקרות לנו, אף שידענו כי מה שאנחנו עושות זה אכן חוקי. אבל, איש לא יודע מה נחשב לחוקי מול משטרת בן גביר הפשיסטית. אבל עם הזמן, שבוע אחר שבוע, הצטרפו עוד אנשים למחאה השבועית שלנו. פעילי מפלגות התחילו לראות בנו כתובת והתחילו להצטרף לפעמים. גם עיתונאים, וכל אחד שרואה שיש לו מה להגיד, ובא לעמוד נגד ההשתקה והחסימה של חופש הביטוי מצא בנו כתובת והתחיל להגיע. המשמרת שלנו עד היום אינה זוכה בנוכחות של אנשים רבים, כי אנשים עדיין פוחדים. אבל בכל זאת אנחנו כפעילות פמיניסטיות החלטנו להמשיך להיות נוכחות. אחד המשפטים שרווח בינינו כקבוצה הוא: "גם אם נהיה שתיים או שלוש אנחנו נעמוד שם". אנחנו נשמיע את הקול שלנו, כפי שהמצפון שלנו והחובה האנושית שלנו מורים לנו. העמידה שלנו, בגדול, מצביעה על היכולת שלנו, על כך שבכל זאת למרות כל ההשתקה, למרות כל הדיכוי, אנחנו לא איבדנו תקווה ביכולת שלנו. אנחנו נעמוד, אנחנו נגיד את המילה שלנו, מול כל האכזבות, ומול השתיקה המחרידה, המקומית והעולמית לנוכח רצח-העם שמשודר בשידור ישיר מעזה. תודה. שוכרן.